

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμούντες χρόνον
ἐδραβόμεν καὶ πάλιν ἴστην γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκοντα καὶ δεκαοκτώ,
νάται τὸ Ταμεῖο σ' ὄλους ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρόξυμ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—δὲ καὶ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ἄνω μέρη—δέ κα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός ἐμοῦσου τσελεπὴ
ὅτι πωλούμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοσιτέσσαρες Φεβρουαρίου,
καὶ νέα πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Χίλια καὶ δεκατέσσαρα καὶ τετρακκόσ' ἀκόμη,
καταστροφὴ ἴστη Μοσκοβιὰ καὶ ἑσφινικὰ καὶ τρέμοι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

- Π.— Ποιὸς αὐτός, ποῦ μοῦ μιλεῖ;
Φ.— Εἰμ' ἐγὼ, βρὲ κουρελιῆ.
Π.— Ποιός;
Φ.— Ὁ Φασουλῆς ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ ψιλολογῶ.
Π.— Βρὲ καλῶς ἴστον τὸν βερέμη,
βρὲ καλῶς ἴστον τὸν μαγκούφη,
μὲ πολύξερο καλέμι
καὶ μὲ κατασὰρὸ τσουλοῦφι.

Ἄπο τὸν καινούριον χρόνον
δὲν ἐφάνης, φαμφραρόνο,
μῆτε ἴστη ἀνατροπῆς
τὴν φρικτὴν τὴν τρικυμία
δὲν σ' εὐρῆκα νὰ μοῦ πῆγες
τὸν καινούριον Καζαμία.

Τί μοῦ γίνηκες, καλέ μου;
μὴ δὲν ἦσουν ἴσ' τὰς Ἀθήνας;
μὴ σὲ μέτωπα πολέμου
ἔμενες αὐτοὺς τοὺς μῆνας;

Μήπως πῆγες νὰ μιλῆσης
σ' ὄσους ἔχουν ἀφασία;

μήπως πήγες ν'άσφαλισής
τόν παρὰ σου'στη Ρωσσία;

Μήπως σὲ τόσους κοπετοὺς
ἔτρεξες πρόθυμος σ'αὐτοὺς,
ποῦ τώρα,μιο κάρο,

Κάνουν εἰρήνη γελαστή,
κάνουν εἰρήνη χωριστή,
καὶ τὸν κακὸ τους φλάρο;

Μὴν εἶσαι τῆς πολιτικῆς
τοῦ Τρόσκυ,τοῦ Λενίν,
κι'ἄπὸρ ἀμάκας γενικῆς
ἀνύψωσες φονίην;

Μήπως καθ' ὄλον τὸν καιρὸν
ἦσουν σὲ μοναστήρι,
κι' ἀνήμεων τόσων συμφορῶν
ἔγλεντοῦσες,κακομοίρη,
ἦ μ' Ἐμγκρὲ Ρωμηοὺς καὶ σὺ
σὲ κάποιο'χάξευες νησί;

Βρὲ γέρο,ποῦ'ρεμπέλευες,καὶ μ' ἄφησες μονάχο
καύμοις καὶ λύπαις νάχω,
καὶ τώρα μοῦλθες ραδινὸς μέσα'στὸ Καρναβάλι,
ποῦναι πολὺ χειρότερο τῆς πλάσσεως τὸ χάλι ;

Μήπως ἔχεις πάθει,βλάκα,
μὲ τὸ τόσο πατρατάκα
καὶ τὴν κοσμογαλασιά ;

Μήπως σ'ἔχει φέρ'ἡ πλάσις
καὶ τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης
σὲ μιὰν ἀκρ'ἀπελπισιά;

Μήπως πλέον δὲν σὲ μέλει
γιὰ τὸν κόσμο,στραβοσκέλη,
καὶ σὲ τούτη τὴν ἀντάρα
ἀπεφάσισες πεντάρα
νὰ μὴ δίνης γιὰ τὴν πλάσι,
κι' ἂν μονάχη τῆς χαλάσει ;

Μήπως πάλιν σ'ἀπελπίζει
ἓνας Ἄρης,ποῦ σαλπίζει
κλύδωνας, καταστροφάς ;

Καὶ σὺ βλέπεις μετὰ τρόμου
πῶς καταμεσῆς τοῦ δρόμου
ἀπὸ πείνα θὰ ψοφᾷς ;

Γιατί καιρὸ νὰ βουβαθῆς
καὶ μῆτε παρακολουθεῖς
τάς τοῦ πολέμου φάσεις ;

Κι'ἐπρόσμενες,σαράβαλο,
ν'ἀλθῆς μὲ τὸν Καρνάβαλο
γιὰ νὰ διασκεδάσῃς ;

Μὴ τὸ ξερὸ κεφάλι σου
κτυποῦσες εἰς τὸν τοῖχο,
κὶ ἄδύνατον ἴσ' τὸ χάλι σου
νὰ κατεβῆσθης στήχο;

Κουράστηκες νὰ τραγουδᾷς
καὶ κάθε τόσο νὰ πηδᾷς
ἴσ' τὴν ῥάχη τοῦ Πηγᾶσου;

Καὶ τοῦ λοιποῦ, βρὲ Φασουλῆ,
ἐπιθυμεῖς χωρὶς χολῆ
νὰ κάθεσαι ἴσ' αὐγά σου;

Ξαναπές μου, παπαγάλο,
καὶ γὰρ τὸνα καὶ γὰρ τ' ἄλλο,
καὶ γὰρ κάθε σαγλαμάρα.

Μὴ μοῦ βγάξῃς τὴν ψυχή
σὲ πολέμων ἐποχή
μὲ τὴν τόση βουβιαμάρα.

B

Φ. — Ἀκόμη βρόντοι καὶ πυρὰ
καὶ θησαυρίζουν μιὰ χαρὰ
πολλῶν φυλῶν κηφήνες.

Μὴ περιέργως μὲ κυτῆς
καὶ μὴ καθόλου μ' ἐρωτᾷς
πῶς ἔλειψα δυὸ μῆνες.

Βροντᾷ στεριά, βροντᾷ γιαιός,
ἄλλαξε πλεόν παντελῶς
ἢ τῶν ἀνθρώπων φύσις.

Καὶ γὰρ τὴν ἀπουσία μου
καὶ γὰρ τὴν ἀφασία μου
μὴν κἀνης ἐρωτῆσεις.

Μὲ φίλους φίλειρηνικούς
ἀποσταμῆνος στάσου,
καὶ τὴν Εἰρήνην σὺν ἀκούς
τίναξε τὸν γακά σου.

Εἰρήνην Πρώσσον ζηλευτὴ
μὲ τὸν Λενίν, τὸν Τρότσκι,
δοῦ μάλα δυνατὴ
μὲς ἴσ' τὸ ξερὸ των βόσκαι.

Ἰσ' τοὺς χρόνους τοὺς ἡρωϊκούς
ἀρχίνας νὰ τραγουδῆς
τοὺς Πρώσους τοὺς ἱπποικούς,
τοὺς ὄντως ἀφιλοκερδεῖς.

Ἰσ' τοὺς μὲ πλοῦτου πακτωλὸ
θὰ πνέουν τὴν Ρωσία,
καὶ γὰρ τοῦ κόσμου τὸ καλὸ
ἴνῃκανε θυσία.

Ἰσ' ἄκουσες ποτὲ, βουβάλι,
γὰρ τὴν Ἄρκτον τὴν Μεγάλην,
ποῦ τὴν λένε Μασκοβιά;

Κἀτι φίλοι τῆς καιοῖ
τῆς ἐπῆραν τὴν προβιά,
δὲν τῆς ἄφησαν μαλλί.

Πῶς; τὴν Ἄρκτον τοῦ Βορρᾶ
δὲν τὴν ξέρετε, μασκαρῶ,
ποῦνα σήμερα νεκρή;

Ἰσ' ἦταν ἄλλοτε φοβέρα
κὶ ἔβγαλε, ἴσ' ὡς μιὰ μέρα
τὴν Ἄρκουδα τὴν μικρὴ.

Τοῦτους τοὺς χρόνους τοὺς κλεινοὺς
τὴν πούλησαν στοὺς Γερμανοὺς
κἀτι κουτοχαλόλοι.

Ποῦ τρῶν τοῦ κόσμου τὸν παρᾶ
κὶ ἔλχαν καὶ μοῦτρα μιὰ φορὰ
νὰ θέλουνε τὴν Πόλι.

Καὶ τρέχουν μ' ἄδεια χέρια
τῶν Σοβιετ τάσκέρια
ἴσ' τοὺς Γερμανοὺς ἀτόμολα.

Κὶ Εἰρήνην ξεπροβάλλει
μ' αὐτὸ τὸ Καρναβάλι,
ποῦ φαίνεται σὺν μύμολα.

Γ

Φ. — Μωρὲ τί μασκαραλῆκι!..
πατεῖ πόδι καὶ τὸ φέσι...
τοῦ Λενίν τοὺς Μπολσεβίκου
Θεὸς ἴσ' χωρέστους, Θεὸς ἴσ' χωρέσοι.

Βάστα, Περιπέτο, βῖστα,
κὶ ὅλα μούντζωσέ τα κὶ ἄστα.
Κάνε ἴσ' τὸν ἀέρα τοῦμπαις,
πῆδ' ἀπάνω σὲ βαρέλα,
καὶ χωράτευσ καὶ γέλα,
τῆς Εἰρήνης τῆς ἀρλοῦμπαις.

Πέναις σπάσε,
μὴ λυπάσαι,
κουτομόγια.

Γέλοια, θρήνοι...
ὦχ! Εἰρήνη,
ποῦνα τζόγια.

Τραγοῦδα πάλι... τραλαλά...
Ἰσ' Ἀπόρητα τρελλῆ γέλα,

κι' ἐγὼ κυττάζω, Περικλῆ, τὸν κόσμον τὸν κενέφῃ
νᾶχῃ μεγάλο κέφῃ.

Π. — Ποῦ κέφῃ, φίλιτάτῃ μου ;
ὅστῃ βράσι τοῦ πολέμου
μήτε καμιά γκαμήλα καὶ μήτε γαϊτανάκι,
κι' ἀκούεται φωνὴ
παράποτε τριανή:
κάτω τὰ προσώπειτα καὶ καθεμιὰ φενάκι.

Τὰ προσώπειτα ἔπασσε κι' ἐφάνῃ κάθε μούρη,
καὶ ξέρονε ὄλοι, γιαιουνητή,
πῶς ὅταν πῆσ' ἡ λεοντή,
θὰ μείνῃ τὸ γαϊδοῦρι.

Φ. — Τί μασκαράδες ἔπασω μου, τί μασκαράδες ἔμπρός
μου...
ὁ πόλεμος κατήγησε τὸ καθεστῶς τοῦ κόσμου.
Εἰρήνη... κουρουφέξαλα καὶ σαχλοκολοκῆθια...
σιγά σιγά μὲ τὸν καιρὸ
ὁ πόλεμος παντοῦ θαρρῶ
πῶς ἔγινε συνήθεια.

Ἵσνεφθισα κι' ἐγὼ,
ὡς πρῶτα δὲν οἰγῶ
ὅστου κόσμου τὸν ἀγῶνα.

Σήμερα, μαμφαρόνο,
ἡ μάσκαίς εἶναι μόνον
γιὰ τ' ἀσφυξιογόνα.

Καθήμενε Περικλέτο, σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
ἡ μάσκα πᾶς δὲν εἶναι γιὰ γλέντια καὶ χοροὺς,
μονάγα γιὰ πολέμων πεδία καὶ τομεῖς,
κι' εἶθε μιὰ τέτοια μάσκα νὰ βάλωμε κι' ἔμεῖς.

Κύττα κύττα μακρῶν
αἵματος Ἀποκρηά,
κύττα κι' Ἐμιγκρὲ Ρωμηοὺς πῶς προσμένουν μὲ
[λαχτάρα
ὅτὰς Ἀθήνας τὰς κλεινάς τήν Ἀρχοῦδα τὴν Βουλγάρα

Βουλγαρόσποροι σιενάζουν...
πότε θάλλῃς, τῆς φωνάζουν,
ἔδω πέρα ν' ἀποκρέψῃς
καὶ μαζί μας νὰ χορέψῃς;

Π. — Περικλέτο, δὲν ἀκούς
Ἐμιγκρὲ μαπακούς;
Τοὺς ἀκούω καὶ ξερωῶ,
τοὺς ἀκούω καὶ περῶ.

Φ. — Ὦχι βαρεῖτε τὰ βιολιά...
σὲ μοναστηριῶν κελιά
βλέτω σήμερα κλεισμέναις
Ὀφηλίας παντρεμμέναις.

Χὰ γὰ χά!... τί μασκαράδες!...
νόστιμαῖς Ἀποκρηαῖς!...

πῶς γελῶ μὲ τῆς κυράδες,
ποῦνιναν καλογρηαῖς.

Τάχατε τί μυστικὰ
νὰ σακρώνουνε κι' ἐκεῖ...
τώρα καὶ τὰ θηλυκὰ
ἔχουνε πολιτικὴ.

Μὰ κύτταξε, βρὲ Περικλῆ, καὶ νῆα παλληκάρια,
ὁποῦ γενναῖα προχωροῦν
καὶ τώρα πάλι λαχταροῦν
τῆς δάφνης τὰ κλονάρια.

Καὶ τώρα μάτια κύτταξε, ποῦ βγάζουν ἀστραπαῖς
κι' ἔτριξαν πάππον μνήματα
γιὰ στυγερά κινήματα,
κι' ἔσφαλιστα τὰ μάτια μου νὰ μὴ ἰδῶ ἴτροπαῖς.

Γι' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ πῶ,
γι' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆς...
δὲν θέλω πᾶς νὰ σὲ λυπῶ,
δὲν θέλω πᾶς νὰ μὲ λυπῆς.

Ὅχαις μᾶς τριγυρίζουν
κι' ἀόραται σφουρίζουν,
μὰ σὺ ταῦτά σου κλείνε σὲ τούτα τὰ σφουρίγματα
κι' ἄκου Πατριδὸς μόνον ἡρωικὰ κηρύγματα.

Χωρὶς νὰ μᾶς σκοτίζουν λόγια τῆς καραβάνας,
καὶ πάλι γιὰ τὸ Γένος
μ' ἕνα Τυρταίου μένος
τονίσωμεν παιᾶνας.

Ροδίξει χαραγῆ,
κι' ἂν τῶχουνε ναρκῶσει
ὡς τὸ ξανασκῶση
διάτορος κραυγῆ.

Ἄλλοιῶς ἐκεῖνοι θὰ χαροῦν,
ὅσοι νὰ ράψουν καρτεροῦν
τὰ νεκροσβανά του.

Ἄν δὲν ξεπνήση θὰ γαθῆ
κι' ἀνήμπορο θὰ κοιμηθῆ
τὸν ὕπνο τοῦ θανάτου.

Εἶναι καιρὸς νὰ σπάσουν πᾶς κάθε δουλειὰς κρῖκοι
καὶ τῆς ἀνδρείας τοὺς βομοὺς νὰ τοὺς ἀνασπληλώσωμε,
γιὰ νὰ μὴ γίνωμε κι' ἔμεῖς ὡς τὸν Μπλοσεβῆν,
καὶ τότε, Περικλέτο μου, παπούτσι νὰ μπαλώσωμε.

Τυράννοὺς πᾶς μὴν ἀνεχθῆς,
εἰρήνης δροὺς μὴ δεχθῆς
μήτε κι' ἀπὸ τὸν Πάπα.

Π. — Καλὰ τὰ λῆς, βρὲ Φασουλῆ,
εἶσαι σπουδαῖα κεφαλῆ,
ἐφ' ᾧ λαβὲ μιὰ φάπα.